

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos
literatūriniam konkursui

Ilona Bartkevičiūtė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija
2f kl.

Fantastinės novelės ir pasakos

2003 m.
Pasvalys

Juokų pasaka

Ragana, kuri norėjo būti jauna

Tą rytą smarkiai lijo. Nutirpo sniegas. Miške, tarp juodų medžio šakų, stovėjo raganos trobelė ant gaidžio kojelės. Šiaudinis stogas nuo lietaus net pakrypęs. Gaidžio kojelė slidinėjo tai į vieną, tai į kitą pusę.

Prabudo ragana po žiemos miego, pasižiūrėjo į veidrodį ir aiktelėjo:

– Vaje, kokia aš sena ir negraži! Reikia ką nors daryti.

Susirado šluotražį, kuriuo visus kerėjo, ir ėmė laužyti šakelę po šakelės. Bematant atsirado vonia, pilna šilto pieno, lentynos su kremais ir losjonais, o svarbiausia – didžiulis veidrodis.

Apsidžiaugusi ragana puolė praustis. Visą dieną prausėsi, kremais tepėsi. Vieną veido kaukę keitė kita. Išsinėrė iš vieno kailio, iš kito kailio... Reiktų dar išsinerti – ragana pasidarė labai mažytė, vos piene nepaskendo.

Šluotražio šakelėms perlaužti nebeužteko jėgų. Išsigando ragana. Ką dabar daryti? Išrėpliojo kaip musė iš pieno. Kampe tupėjo jos pačios mylimiausias didžiulis voras kryžiuotis, kuris apsimiegojęs nepažino šeimininkės ir sučiaumojo ją.

Pakilo stiprus vėjas ir nugriovė burtų netekusią trobelę. Apvertė ją kojomis į viršų. Į baltus debesis pavirto pienas, o sudužęs veidrodis – į kometas.

Voras, pakibęs ant šaltos šakos, galvojo:

– Oi, oi, nuo tos kosmetikos pertekliaus ir noro būti jaunai greitai nė vienos raganos neliks, ką aš, našlaitis, darysiu?

Ir išsiruošė vienas į tolimą kelionę raganų ieškoti.

Meilės pasaka

Širdžių dama ir Kryžių karalius

Šiais laikais knygų lentynoje stovėjo kortų kaladė. Joje trūko vienos kortos – Kryžių karaliaus. Jį buvo išimylėjusi Širdžių dama, ir, kai žaisdami vaikai jį pametė, jai plyšo iš skausmo širdis.

Vieną dieną, kai namo šeimininkai buvo išvykę, ji susiruošė jo ieškoti. Bet buvo viena bėda: kaip nusileisti ant žemės? Lyg tyčia ant lentynos buvo paliktas siūlų kamuolys. Širdžių karalius ir Vynų dama padėjo Širdžių damai nusileisti: ją pririšo ir lėtai nuleido ant žemės. Palinkėjusios damai sėkmės, kortos grįžo prie kitų, nė viena iš jų nedrįso leisti į tokią pavojingą kelionę.

Širdžių dama ėmė naršyti po kambarį: už veidrodžio jo nebuvo, už spintos irgi ne, prispausto prie kilimo jo irgi nerado. Dama jau buvo nusprendusi grįžti, bet sutiko vorą, kuris sakė, kad jo kaimynas iš gretimo kambario yra matęs kažkokį popiergalį, užstrigusį už lovos. Tačiau Širdžių dama buvo siaubingai pavargusi, todėl nebegalėjo tęsti savo kelionės. Voras pasisiūlė išausus ją nunešti. Dama iš laimės net pašoko ir rami užmigo po foteliu.

Naktį ją pažadino keisti garsai. Pabudusi ji apsidairė aplinkui. Staiga iš tamsos išniro dvi spindinčios akys. O ne, tai pelė! Pribėgusi ji čiupo damą ir ėmė kažkur nešti. Iš baimės dama neteko sąmonės.

Pabudo ji kitame kambaryje. Įdomu, gal čia ji suras savo meilę. Ji atsiminė, kad voras sakė, jog korta gali būti įstrigusi už lovos. Nuo ten ji ir pradėjo. Įlindo į siaurą plyšį ir ėmė eiti tolyn. Čia buvo baugu, tamsoka, aplinkui dulkės, prikritę įvairių daiktų. Tolumoje ji pastebėjo kažką balta. Gal ten jis? Pasiskubindama ji priėjo. Taip, tai buvo Kryžių karalius! Tačiau sužeistas ir be sąmonės. Vargais negalais ištempė Širdžių dama sužeistąjį iš plyšio. Paguldžiusi ant žemės ėmė gaivinti. Pagaliau Kryžių karalius lėtai atmerkė akis. Abi kortos buvo laimingos matydamos viena kitą.

Voro kaimynas parnešė juos atgal į kambarį, kuriame stovėjo knygų lentyna. Kitos kortos padėjo keliauninkams užkopti aukštyn. Kryžių karaliaus garbei buvo surengta puota. Visi linksminosi, šoko, valgė. Nuo tada ramu knygų lentynoje. Visos kortos savo vietose.

Melų pasaka

Kengūra, kuri norėjo skraidyti

1999 metais Australijoje gyveno kengūra, kuri labai norėjo išmesti skraidyti. Mama išmokė ją gerai šuoliuoti, tai dabar užsimanė dar daugiau. Šarka labai užjautė besikankančią kengūrą ir patarė parašyti laišką į gyvūnų "Miško" laikraštį ir paprašyti pagalbos. Nelaimėlė taip ir padarė.

Kengūros laiškas buvo toks graudus, o pasiūlymų tiek daug, kad "Miško" laikraštis išleido papildomą leidinį "Naudingi patarimai".

Keletas patarimų svajotojai ypač patiko. Lapė pateikė sparnų schemą ir parašė, kaip juos pasidaryti. Toliau rašė juos išbandęs kiškis, aiškindamas, kaip juos valdyti.

Kengūra su šarka vargo prie sparnų visą pavakarį. Šarka net atostogų pasiėmė! Bet nieko neišėjo, nes prasti meistrai iš jų buvo.

Vieną dieną į Australiją atskrido nematyta negirdėta kiaulė. Apie ją rašė "Miško" laikraštis. Ji vadinosi Keistuolė Kiaulė iš Lietuvos. Ji taip pat svajotojo skristi, bet ne bet kur, o į Australiją. Visi miško žvėrys labai didžiavosi tuo, kad tokia drąsi ir garsi kiaulė atskrido būtent į jų pamiškę.

Vieną dieną kengūra pamatė labai keistą rožinės spalvos gyvūną. Jis ėjo miško prospektu, apsuptas korespondentų, ir kažką pasakojo. Tarp jų buvo ir draugė šarka. Kai korespondentai išsiskirstė, šarka supažindino kengūrą su... garsiąja kiaule! Ir kiaulė nedelsdama pradėjo pasakoti, kaip jai pavyko pasiekti išsvajotąją Australiją. Jos geras draugas Kurmis patarė jai išgerti daug daug limonado ir keliauti jo burbule. Gaila, sakė kiaulė, kad kengūra gyvenanti miške, o ne zoologijos sode, kur galima gauti limonado. Kengūra atsakė, kad ne bėda, nes miške esanti Vaisinė Mineralinė upė, kuria tekąs lyg limonadas, lyg sultys. Bet burbulai kyla labai dideli.

Kengūra su kiaule nubėgo išbandyti naujo keliavimo būdo ir laimingai išskrido į Ameriką.

Svajonių pasaka

Karnavalas

Tai buvo ankstų pirmadienio rytą, kai aš ėjau į mokyklą. Staiga kažkur giliai po žeme pasigirdo paslaptinga muzika. Nutarusi pasižvalgyti ir pamiršusi mokyklą, paėjau jos link. Tai buvo požemis, į kurį aš su baime žengiau. Tolumoje pamačiau duris su užrašu ir per tamsumą šiaip tai įžiūrėjau, kas ten užrašyta. Pasirodo, ten vyko karnavalas. Susidomėjau! Užgniaužusi kvapą, žengiau į vidų.

Ak, kaip čia buvo gažu, viskas išpuošta, visi su kaukėmis. Pirmą kaukė, į kurią aš atkreipiau dėmesį, buvo žmogus, tiesa, labai blogas žmogus, kurio vardas buvo Hudaskakaba. Žiaurus, didelis plėšikas. Ant galvos jam styrojo dešimt ragų su akimis, nosis-kaip bulvė! Jo apsiaustas vilkosi žeme, ant kurios jis mėtė daugybę pinigų. Turėjo tris kojas ir ant pilvo dvi rankas, kurios be paliovos maskatavo. Hudaskakaba avėjo vieną batą didelį, o kitą-mažą. Tikraspabaisa!

Negalėjau atitraukti akių nuo to baisūno, bet staiga pro mane šmėkstelėjo juokinga būtybė. Kaip vėliau sužinojau, tai buvo pilvūzas Trumpulis. Jis be paliovos šokinėjo, lakiojo kaip pametęs galvą. Tiesa, jis kartais imdavo ir pamesdavo ją, bet tuoj čiupdavo ir nešdavo prie veidrodžio. Ten šiaip ne taip užsidėdavo ją, kitąsyk net atvirksčiai, tada be galo ilgai raičiodavosi po žemę, kol galva atsitaisydavo. Kaip minėjau, pilvas buvo labai storas, todėl nei baltiniai, nei liemenė negalėjo užsisegti.

O paskutinė kaukė, kuri patraukė mano dėmesį, buvo Žaliažolis. Visas žalias, galva – akacijos žiedas, rankos ir kojos – plaštakių sparnai. Kai jį kas gaudydavo, tuoj pasiversdavo muilu arba upeliu, kuriuo būdamas nutekėdavo. Praėjus pavojui, virsdavo, kuo buvo.

Kol aš stebėjausi tom nepaprastom kaukėm, buvo ruošiami pietūs: pateiktos maltos beždžionių smegenys, akių sriuba bei 10 virtų gyvačių. Aš pradėjau apžiūrinėti kitus valgius... bet staiga viskas baigėsi: aš atsidūriau gatvėje su kuprine, ten, kur ir buvau. Ir niekaip negalėjau suprasti, ar tai buvo iš tikrųjų, ar man pasivaideno, o gal buvau tiesiog užsisvajojusi...

Nuotykių pasaka

Tikis iš Anapus

Beveik visos mano vasaros būna nuobodžios, tačiau ši buvo ypatinga...

Nuskambėjus paskutiniam šių metų skambučiui, kartu su savo klasiokais išdūmiau iš mokyklos. Atsisveikinusi ir palinkėjusi geros vasaros, nuskubėjau namo.

Kai lipau laiptais prie savo namo, staiga išgirdau:

– Ei! Pažiūrėk čia!

Aš apsidairiau. Nieko aplinkui nebuvo.

– Turbūt pasigirdo,- pamaniau.

– Nenuiek, palauk! Aš čia, pažiūrėk po eglę!

Pažvelgiau į šalia namo augusią eglutę. Po ja buvo kažkoks gyvis. Kadangi buvo gauruotas, pamaniau, kad šuo. Bet juk kalba! Turbūt perkaitau saulėje.

– Prieik arčiau,- vėl prabilo.

Priėjau, atsitupiau ir net prisimerkiau, kad galėčiau geriau įžiūrėti.

– Labas! Aš-Tikis,- prisistatė.

– Sveikas! Iš kur tu čia atsiradai?

Tada Tikis pradėjo ilgą pasakojimą apie save. Jis – gauruotasis elfas. Gyvena Anapus šalyje. Ji yra požemyje. Naktimis jis pakyla į žemę maisto, ledų. Tačiau šiandien jo liftas sugedo, todėl jis negali grįžti namo.

– Ar negalėčiau pas tave pabūti iki vidurnakčio?- paprašė Tikis. – Tada atvyks mano brolis Takas ir aš su juo grįšiu namo.

– Žinoma! – neabejodama atsakiau.

Nusivedžiau Tikį į namus. Pavaišinau jį ledais. Šis man papasakojo apie Anapus šalį ir jos gyventojus. Dar sužinojau, kad gauruotieji elfai moka daryti stebuklus, pildyti norus.

Diena prabėgo nepaprastai greitai. Atėjo vidurnaktis. Aš tyliai išsliūkinau pro duris. Sugrįžome prie tos pačios eglės. Gaila buvo atsisveikinti su Tikiu.

Netikėtai iš žemių išlindo dėžutė. Iš jos išlipo toks pat kaip ir Tikis gauruotasis jo brolis Takas.

– Kur tave velnias nešioja?! – piktai sušuko Takas.

– Nesikarščiuok! Plaukai nuslinks,- ramino jį Tikis. – Sugedo mano liftas.

– Gerai. Grįžtam atgal. Visi nerimauja.

– Laikas atsisveikinti,- liūdnai pasakė Tikis.

– Už tai, kad man padėjai, išpildysiu tavo vieną norą.)

Paprašiau, kad Tikis mane aplankytų. Jis labai nustebo ir mielai sutiko.

Dabar kiekvieną sekmadienio vakarą Tikis mane aplanko. Papasakoja naujų istorijų, pasakojimų. Esu labai laiminga, kad turiu tokį draugą.

PASAKA

Pavėlavo

Aukštai, aukštai danguje, ant ketvirto debesies, gyvena ruduo. Šiuo metu jis guli ir švilpauja kažkokią melodiją. Mat dabar vasara, todėl jam atostogos. Taip ir pratinginiavo visą laiką.

Štai jau baigiasi vasaros darbo laikas. Teks rudeniiui imtis darbo. O jis taip tingi!!! Labiausiai jam nepatinka kiekvienais metais dažyti lapus.

- Bereikalingas darbas, - sako jis. – Vis tiek nukris.

Tačiau tokie buvo gamtos įstatymai.

Štai jau rugsėjo pabaiga, o ruduo vis dar tingi imtis darbo.

- Susepsiu, - galvoja jis. – Dar dienele pagulėsiu, o štai tada paskubėsiu ir viską greitai padarysiu.

Bet taip praėjo spalio, atėjo lapkritis. Kur matyta, kad lapai tokiu metu žali būtų?! Atskrido pas rudenį zylė ir įsakė kuo greičiau leistis į žemę, nes antraip gali prarasti darbą.

Išsigandęs ruduo šoko nuo debesies, čiupo dažus, teptukus ir ėmė šokinėti po žemę. Nuo vieno medžio ant kito, nuo beržo ant uosio. Dirbo ištisą savaitę, tačiau visi medžiai dar nebuvo spalvoti. O štai jau žiema su šalčiu ruošiasi pamainai. Nežinojo jie, kad ruduo dar žemėje, ir vieną naktį kad papūtė! Vargšas ruduo nukrito nuo medžio, apsipylė visas dažais. Teko į dangaus "Mėlynąją" ligoninę gabenti. Lūžo nabagėliui koja.

Taip liko lapai ne visi nuspalvinti. Tačiau žiemos vaikai – speigas, sniegas ir šaltis – apibėgo aplink žemę ir visi lapai, pasipuošę baltu šerkšnu, nukrito.

Guli ruduo sugipsuota koja, veidu, apipiltu auksiniais dažais, ir stebi. Pasižadėjo kitąmet nebetingėti ir būtinai laiku lapus nuspalvinti.

Minčių kalėjimas

Tamsa. Aplinkui mane tik tamsa ir nežinomybė. Ir keturios sienos. Uždaryta viduje jaučiuosi vieniša. Aš blaškausi uždaroje erdvėje. Taip norisi ištrūkti į laisvę, tačiau...

Tupiu susimąščiusi kampe. Apsidairiau: kambarys šiurpus. Sienos šaltos, palubėje kabo voratinkliai. Tai tikras kalėjimas! Yra durys, kurių niekaip negaliu atidaryti... Niekaip...

Man akyse ėmė mirguliuoti. Per miglą pamačiau, kaip sienos ėmė artėti link manęs. Plytos atgijo! Jos ištiesė savo mažas, ledines, akmenines rankas, kabinosi į žemę ir... artėjo prie manęs... Lėtai, lėtai bjaurybės slinko artyn, bet kiekvienas milimetrinis priartėjimas mane skaudino. Lyg tos sienos būtų manyje ir spaustų mano širdį. Vargšė širdelė tiek šokinėjo, kad, rodės, iššoks iš krūtinės.

Ausyse ėmė užti. Nervai grojo mano ausų būgneliais. Nebegirdėjau nieko, tik užimą...

Man ėmė trūkti oro. Aš norėjau atidaryti duris, įkvėpt gryno oro, bet... Neradau durų! Jos dingo! Apgraubomis apėjau visą kambarį. Nebėra! Vienintelio mano išsigelbėjimo ne-bė-ra!

Suklupau ant lavono šaltumo akmeninių grindų. Atsiguliau ant jų ir ėmiau garsiai verkti. Kodėl man, kodėl? Kaip man nugalėti save? Kaip įveikti priešą, kurį labai gerai pažįstu, kaip?!

Staiga pažvelgiau į vieną iš sienų. Viršuje pro mažytį plyšelį sklido šviesa. Ji buvo tokia nedidelė kaip pupa. Bet ta pupa buvo šviesa! Šviesa begalinėse mano tamsybėse. Pagaliau aš praregėjau! Aš girdžiu! Girdžiu, kaip lauke...čiulba...paukščiai! Pagaliau pradėdau išsivaduoti iš šio kalėjimo!

O sienos... Jos visą laiką matė tą lopinėlių, tą šviesos pupą, bet regėdamos, kad aš to nepastebiu, piktdžiugiškai mane kankino. Dabar jos sustojo, nuleido savo šaltas rankas.

Durys... Durys! Sunkios durys atsidarė! Dabar jos tapo lengvos it plunksnelės. Turbūt turėčiau tekina lėkti iš čia, bet aš stoviu. Tik aš ne kalėjime, o savyje. Supratau, kad tai vyko iš tiesų. O kokia gi ta tiesa?

O tiesa yra ta, kad mane užvaldė pyktis. Ir aš negalėjau ištrūkti iš keturių sienų. Iš keturių paprasčiausių savo piktų minčių sienų...

Širdies dvynė

Berniukas parodė į krėslą, kur gulėjo skrybėlaitė. Ryškiai raudona su baltu kaspinėliu.

- Kieno ji?
- Nežinau.
- O kur ją radai?
- Pievoje...

Mama nuėjo, o Deividas nulydėjo ją akimis. Pieva buvo mėgstamiausia jo vieta. Ten buvo ramu, todėl ši vieta puikiausiai tiko nedrašiam, mažai draugų turinčiam berniukui.

Deividas paėmė skrybėlę nuo krėslo ir ėmė ją tyrinėti. Skrybėlaitė buvo padėvėta, aprinta. Tačiau ji buvo minkšta ir kvepėjo gėlėmis. Berniukas skrybėlės viduje rado raidę G.

- Turbūt ji Gertrūdos. Pačios, pačios populiariausios kaimo mergaitės skrybėlė.

Deividas priglaudė skrybėlę prie savęs ir ėmė svajoti, kaip Gertrūda apsidžiaugs, kai jis gražins jos daiktą... Gal svajonių mergaitė ims su juo bendrauti.

Kitą dieną jis sukaupęs drąsą nuėjo į Gertrūdos namus. Paskambinus atidarė tarnaitė. Ji nužvelgė berniuką nuo galvos iki kojų ir šiurkščiai paklausė:

- Ko tau reikia?
- Aš atnešiau panelės Gertrūdos skrybėlę.
- Palauk.

Tarnaitė dingo ir po keletos minučių pasirodė populiariausia kaimo mergaitė. Visa švytinti, graži kaip visada.

- Tarnaitė sakė, kad atnešei kažkokią skrybėlę.
- Taip, radau ją... Ir pamaniau...
- Greičiau rodyk. Neturiu laiko su tavimi pliupti.

Deividas pakišo jai po nosimi skrybėlę.

- Fu... Kaip tu drįsti mane trukdyti, atnešdamas tokią baisią skrybėlę? Ji siaubinga... Sudėvėta ir dar dvokia...

Gertrūda šveitė skrybėlę ant žemės ir trinktelėjo durimis.

Deividas nuliūdo. Jam buvo labai gėda, kad taip apsiriko. Pasiėmė skrybėlę ir nuėjo.

Eidamas takeliu spardė akmenėlius. Staiga ant žolės kažką pastebėjo. Tai buvo balta nosinaitė, apnerta rausvais siūlais. Paėmęs ją kampelyje pamatė tą pačią raidę G.

- Vėl. Turbūt ta mergaitė labai išsiblaškiusi...

Deividas ėjo toliau, kol priėjo upę. Atsisėdęs ant kranto, ėmė ją stebėti. Vanduo buvo skaidrus. Matėsi visas dugnas. Žuvytės vizgino pelekais, varlė pūtė kurkulus. Staiga jis užsimanė paplaukioti. Nusirengė drabužius ir šoko į upės glėbį.

Išnėręs jis apsidairė. Pasaulis pasikeitė. Sustojo upė, sustojo žuvys. Viskas sustingo. Iš kitos upės pusės sklido melsva šviesa. Ji vis artėjo. Štai ji buvo visai šalia Deivido.

- Labas. Aš- Giedrė.

Deividas žiūrėjo išsižiojęs ir negalėjo nė žodžio ištarti.

- Rodos, tu radai mano daiktus? Gal galėčiau juos atgauti?

Jis paėmė skrybėlaitę, nosinaitę ir padavė... mėlynai šviesai.

- Kaip... iš kur... kas tu?..- bandė kažką sakyti Deividas.

- Tšš... Susitiksime sapne...

Tada Deividas išgirdo žodžius:

- Ei, ar tu gyvas?

Deividas prasimekė ir pamatė, kad visas šlapias guli pievoje, o į jį žiūri dvi akutės.

- Kas atsitiko? Kur Giedrė? Kur šviesa?

- Kas? Ką čia kliedi? Turbūt stipriai susitrenkei...

Deividas papurtė galvą ir pamatė priešais save mergaitę- rausvais plaukais ir žydromis akimis. Ji buvo labai panaši į Giedrę.

- Tu vos nenuskandai. Ištraukiau tave...- kalbėjo rausvaplaukė.

- Kas nutiko?- vėl paklausė prabudęs Deividas.

- Sakau gi. Tu vos nenuskandai. Turbūt, kai nėrei, galvą trinktelėjai į dugną.

- Bet kaip tai nutiko?

- Na, aš nežinau... Tiesa, aš –Gabija.

- Vėl G...- tyliai sumurmėjo Deividas.

- Ką tu ten burbi? Nieko nesuprantu... Gal tave pas gydytoją nuvesti?

- Ne, man viskas gerai...

- O kuo tu vardu?

Gabija buvo Deivido priešingybė. Ji buvo drąsi ir mėgo bendrauti. Tai matėsi iš jos elgsenos.

- Deividas. Man laikas namo,- apsidairė ir nubėgęs atnešė skrybėlę ir nosinaitę. - Gal kartais tavo?

Tuoj pat ėmė gailėtis paklausęs: o jeigu ji reaguos taip pat kaip Gertrūda? Tačiau mergaitė apžiūrėjo daiktus ir nusišypsojo.

- Labai ačiū...Turbūt vakar pamečiau... Ak, kokia esu išsiblaškiusi...

- Nieko, visiems būna. Tai aš lekiu... Iki.

- Gal dar susitiksim?

- Gal...

Deividas nurūko per pievą. Bešokinėdamas po švelnią žolytę, jautėsi labai laimingas. Turbūt todėl, kad susirado draugę.

Tačiau, vos pasiekus namus, visas linksmumas pražuvo.

Užplūdo mintys apie šią keistą, paslaptingą dieną. Iš pradžių jį ėmė graužti Gertrūdos žodžiai, paskui juos ištrynė vizija, kurią regėjo, kai vos nepriburbuliavo. Jis ilgai galvojo, ką tai galėtų reikšti, kol pagaliau logiškai nusprendė, jog tai buvo paprasčiausias smegenų užtemimas...

Diena jau geso. Deividas sėdėjo prie lango ir stebėjo, kaip danguje viena po kitos pasirodo linksmuolės žvaigždės. Jis ilgai taip sėdėjo, kol jo akys ėmė merktis.

- Labas dar syki,- išgirdo jis balsą, kai jau beveik miegojo.- Atsimerk.

Deividas pramerkė akis. Prieš jį stovėjo Giedrė, toji melsva šviesa.

- Kas tu?

- Giedrė. Negi nebeprisimeni?

- Prisimenu. Bet kas gi tu esi: žmogus ar kokia būtybė?

- Aš gyvenu Gabijoje.

- Kur?...

- Taip, gyvenu Gabijos širdyje. Tiksliau, esu jos širdies dvynė. Mane pamatyti galima tik sapne.

- Ne... Tai nesąmonė...- Deividas stipriai užsimerkė.

Šviesos pluoštelis užšoko ant jo veido. Ėmė švelniai kutenti. Suraukęs nosį Deividas pabudo. Rytas. Nėra jokios Giedrės.

Visą dieną Deividas mąstė, kaip paaiškinti tą sapną. Jis laukė nakties. Gal vėl Giedrė jį aplankys?

Iš tiesų vos Deividas užsimerkė ir pasinėrė į miego karaliją, prieš jį atsirado Giedrė.

- Būk gera, paaiškink man, kas čia vyksta.

- Gerai. Klausykis... Jau žinai, kad esu Gabijos širdies dvynė. Gabija dažniausiai yra draži, linksma mergaitė. Tačiau ji turi mane- antrąją savo širdies pusę. Esu jos priešingybė, kuri pasirodau tik tada, kai Gabija yra viena. Tuomet ji būna rami, susimąščiusi ir jos veideliu kartais nurieda ašara...

- Tada ji būna tavimi- savo širdies dvyne, -pabaigė Deividas.

- Žinok, kad kiekvienas žmogus turi antrąją savo širdies pusę...

- Vadinasi, ir aš ją turiu?

Tuo metu Giedrė dingo.

Nedažyto medžio namukas

Ir jis nusprendė. Jis tvirtai pasiryžo tai padaryti. Bet jeigu blogai baigsis? Bet ne! Jis turi, privalo taip pasielgti!

Misteris Haroldas paėmė popiergalį ir kažką užrašė. Netrukus jis apsivilko palta ir dingo.

Lauke tamsu. Šalta. Jau vėlu. Gatvėje tuščia. Bet ne, štai kažkas žingsniuoja. Greiti, stambūs žingsniai aidi niūkiame ore. Iš tamsos išnyra vyro siluetas. Taip, tai misteris Haroldas. Jis susimąstęs skuba gatve.

Staiga jis sustoja, apsidairo. Perėjęs į kitą gatvės pusę atsisėda ant suoliuko ir žiūri. Į kažką įbedęs akis. Net nemirksi.

Bet štai Haroldas pasuka galvą. Pasigirsta variklio ūžimas ir gatvėje pasirodo juodas automobilis. Jis lėtai, lėtai ropoja gatve. Sustoja prie Haroldo. Išlipa. Lėtai prieina. Haroldas paduoda popiergalį.

Perskaito. Raukšlėta oda dar labiau susibanguoja. Numeta popiergalį. Nukaukši prie automobilio ir dideliu greičiu išnyksta tamsoje. Haroldas pasiima popiergalį ir nueina.

Štai jis namuose. Įsitaisęs krėse rūko pypkę. Dūmai sukasi aplinkui šokdami savo šoki. Suskamba telefonas, bet Haroldas lieka krėse ir žiūri, kaip dūmai lėtai sklaidosi. Jo mintys kažkur kitur. Jos kartu su dūmais kažkur aukštai tvyro ore. Telefonas nutyla. Haroldas pakyla ir iš palto išsiima popiergalį. Pasižiūri ir numeta ant stalo.

Išaušta nauja diena. Dar anksti, bet saulės zuikučiai jau šokinėja po kambarį. Haroldas jau sėdi savo krėse ir skaito knygą. Ir taip praeina diena.

Vėl vakaras. Vėl skamba telefonas.

- Klausau. Taip po keleto minučių būsiu. Gerai. Toje pačioje vietoje.

Trinktelėjo durys ir štai Haroldas vėl žingsniuoja tuščia gatve. Namuose, ant seno stalo, lieka gulėti popiergalis. "Nedažyto medžio namukas", - užrašyta jame.

Vėl suoliukas. Vėl juodas automobilis. Sena, susiraukšlėjusi senutė praveria duris. Ji, pasilaikydama lazda, išlipa iš automobilio. Tai seniausia, turtingiausia ir pikčiausia miesto dama Niurzik.

- Kur jis?

- Kas?

- Jis!

- Ten...

Haroldas galva mostelėjo į kitoje gatvės pusėje esantį nedidelį namą.

- Jis?!- suriko Niurzik. – Jums ši griuvena yra gražiausia vieta mieste?

- Tai nedažyto medžio namukas. Jis toks mažytis, jaukus, paprastas. Kaip žmogaus širdis. Širdis, kurioje yra meilės, jautrumo, užuojautos, gerumo. Jis vertingesnis už visas jūsų vilas kartu sudėjus!

Tai buvo pirmas, beje, ir paskutinis kartas, kada kas nors pasipriešino miesto damai Niurzik. Daugelį metų ji griovė miestą, išvarydavo žmones iš namų, kurių vietoje statydavo vilas. Niekas jai nesipriešino, nes ji priešingu atveju nutraukdavo liežuvį, nukirsdavo pirštą arba net... Ir tas mažas nedažyto medžio namukas nebuvo Haroldui pats gražiausias, kaip jis teigė, bet nusprendė, jis pasiryžo pasipriešinti miesto damai Niurzik.

Ši susiraukė, sėdo į automobilį ir nuvažiavo. Bet ne į vieną iš savo vilų, nes niekas daugiau jos nebematė. Haroldas lėtai nuskriejo gatve...

Pragare

Miriau aš ir į pragarą patekau. Taip, taip. Į pragarą. Iš pradžių apsižliumbiau, kai šv.Petras man pranešė šią žinią, bet dabar jau apsiraminau.

Sėdžiu aš ant suoliuko ir laikiu, kol mane į pragarą įleis. Vis dar svajoju, kad manęs pasigailėtų... Petras sakė, kad jeigu būsiu gera, tai gal į rojų įleis. Bet turiu atidirbti už visus savo blogus darbus. O, štai durys atsivėrė! Pro jas žengia...Betmenas!

- Užeik, tarė jis.- Gipsas jau beveik paruoštas.
- Kas? Gipsas? O kam jis?
- Pamatysi.

Paėmęs už parankės, jis mane įtempė pro duris. Užsimerkiau, nes labai bijojau to, ką įsivaizdavau: katilai, pilni verdančios lavos, velniai, visur ugnis ir besikankinančios sielos...

Atsimerkusi labai nustebau: aš buvau sename, apleistame grūdų sandėlyje. Aplinkui buvo labai nešvaru. Matėsi, kad apie šluotą ir tvarką čionykščiai nieko nežino. Vaikščiojo į mumijas panašios būtybės.

Mane nuvedė pas vyriausiąjį. Žinot, kas jis? Ne, ne supermenas. Ogi Einšteinas! Keista, ar ne? Jis išklausinėjo viską apie mano gyvenimą.

- Išvesk ją, -pasakė.

Betmenas vėl čiupo mane už rankos ir išvedė. Ėjome kažkoku baisiu tuneliu, kol priėjome duris, ant kurių buvo parašyta "Gipso kambarys". Tai buvo labai nejauki patalpa, kurioje buvo daug į dušo kabiną panašių būdelių. Tik skirtumas tas, kad iš dušo vietoj vandens bėgo suskystintas gipsas! Mane įvedė į tą kabiną ir... apipylė gipsu... Tada 10min. palaikė, kad sustingtų gipsas. Štai aš jau paruošta: visa gipsuota! Tačiau tai buvo kažkoks keistas gipsas, nes aš galėjau judėti. Jaučiausi kaip tikra mumija!

Tada vėl mane nuvedė pas Einšteiną.

- Dabar klausykis. Nuo šiol tu esi "pragaro" tarnaitė. Turėsi dirbti. Už kiekvieną darbo dieną gausi taškų. Kai surinksi 1000 taškų, galėsi skristi į rojų. Viskas. Sėkmės tau!
- Ačiū, prireiks...- pasakiau.

Betmenas palydėjo į mano kambarį. Jame buvo tik lovelė ir staliukas.

- O kur televizorius, magnetola?- paklausiau.
- Ei, panelyte, į pragarą, o ne atostogauti atvykai, -gavau atsakmą.- Dirbti pradėsi nuo rytojaus.

Jam išėjus, užmigau.

- Kelkis! Laikas dirbti!

- Gerai, jau gerai. Nešūkauk taip! Nėkurčia esu.

Taip prasidėjo kitos dienos rytas. Vėliau buvau nuvesta į darbo vietą. Turėjau šveisti auksą. Atrodo, lengva, bet, patikėkit, ne! reikėjo švariai, labai kruopščiai nuvalyti mažyčius aukso gabalėlius. Tikra kankynė! Vakare nebejausdavau rankų.

Na, bet maistas buvo liuks! Prisikirtau keptos vištienos, išsrėbiau sriubos lėkštę ir suvalgiau daug ledų.

Taip gyvenau metus, gal daugiau... Nebeskaičiavau dienų, nes pasimečiau. Visos jos buvo vienodos. Bet vieną rytą mane pasišaukė Einšteinas.

- Tu labai gerai dirbai, todėl greitai surinkai taškus. Tau užteko dvejų metų, o kiti čia sėdi penkerius, šešerius... Taigi keliaujame į prausyklą.

Pagaliau mane nuprausė! Pasijutau tokia lengva... Tada nuvedė į sparnų kambarį.

Galėjau rinktis iš įvairiausių: geltonų, raudonų, mėlynų, spalvotų ir t.t. Pasiėmiau žalius, nes ši spalva mano mėgstamiausia.

Po savaitės skraidymo apmokymų buvau pasiruošusi tapti angelu. Gavusi dangaus žemėlapi, suplasnojau sparnais ir pakilau į orą...

Nuskriaustoji

Lekiu sau plentų ant motociklo. Plaukai plaikstosi vėjyje, o šilta pavasarinė saulė kaitina. Jaučiuosi lyg katė, besišildanti atokaitoje. Taigi važiuoju, gėriuosi jau atgimusia gamta, tik staiga žiū- kažkas skrenda. Siluetas gana toli, todėl niekaip negaliu išžiūrėti, kas ten. Nusiimu akinius nuo saulės ir užsižiopsau į tolį. Siluetas artėja. Stebiu, kad jis jau leidžiasi netoli Lėvens upės. Paspaudžiu “gaza” ir nulekiu tos vietos link.

Dairausi, bet nieko nematau. Ei, kur dingo tas skraiduolis? Negalėjo juk skradžiai žemėn prasmegti. Bet prasmego, nes aplinkui, išskyrus ožkas ir upę, nieko nėra.

Nulipu nuo motociklo ir nusileidžiu į paupį. Apvaikštau aplinkui, apsidairau. Ramu. Jau norėjau grįžti, bet man kelią pastojo viena iš besimankštinančių ožkų.

-Traukis! Šiū!- pabaidžiau.

-Apeik aplinkui, paika mergiūkšte,- išgirdau.-Matai, kad edu.

Sumirksėjau, prasikrapščiau ausis.

-Tu ką nors sakei?- pasiteiravau.

-Tai ne. Tu kurčia ar ausų neplauni?- sumekeno ciba.-Apeik aplinkui!

Sustojau ir nė krust. Galvoju, ar man protelis pasimaišė, ar tik haliucinacijos. Ožka kalba! Per visą savo keistą gyvenimą nieko panašaus nemačiau. Na, tik multikuose.

-Ko žiopsai? Ožką pirmą kartą matai?

-Ožką ne, bet kalbančią...?

-Nieko, priprasi. Tuoj visi gyvūnai, bent jau naminiai, kalbėti pradės.

-Ką čia paistai? Ne, čia kažkokia nesąmonė, - niekaip negalėjau suprasti, kas čia vyksta.

-Nepaistau. Be to, jums, žmonėms, dar atsirūgs,-grasino ožka.- Mes susivienysime ir atkeršysime už visas skriaudas.

-Ir ką gi mes padarėme?

-Kankinate gyvulius: liepėte miegoti nešvariuose tvartuose, esti visoki šlamštą, laikydavote pririšę ir t.t. Visko neišvardinsiu. Bent daržoves prieš valgi nuplautumėte.

Galvoju: vargšė ožka, ji teisybę sako. Iš tiesų tokia jau gyvulių dalia.

-O kodėl tu man sakai? Aš niekada ožkų neauginau ir neauginsiu.

-Tu- žmogus. To užtenka.

Paeinu toliau, atsisėdu ant žolės ir stebiu nuskriaustąją ožką.

-O kada tai įvyks?

-Kas?

-Na, kai visi gyvuliai ims kalbėti.

-Po truputį, lėtai. Mat Šnekutis nespėja.

-O kas jis?

-Tas, kuris suteikia kalbėjimo dovaną.

-A, mat kaip.

Ožka sumekeno, apsisuko, kaukštelėjo kanopomis ir... pakilo į orą!

-Ei, kur tu?!- sušukau.

Tačiau ožka man nebeatsakė. Ji lėtai tolo, maskatuodama kreivomis kojomis. Lydėjau vieną iš nuskriaustųjų gyvulių, kol figūra dingo. Atsistojau ir nulingavau motociklo link.